EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

17. aprill 2008 *

Kohtuasjas C-404/06,

mille ese on Bundesgerichtshof'i (Saksamaa) 16. augusti 2006. aasta otsusega EÜ artikli 234 alusel esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 28. septembril 2006, menetluses

Quelle AG

versus

Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees P. Jann (ettekandja), kohtunikud A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič ja E. Levits,

kohtujurist: V. Trstenjak,
kohtusekretär: ametnik B. Fülöp,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

arvestades kirjalikus menetluses ja 4. oktoobri 2007. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Quelle AG, esindaja: *Rechtsanwalt* A. Piekenbrock,

– Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände, esindajad: *Rechtsanwalt* P. Wassermann ja *Rechtsanwalt* J. Kummer,

– Saksamaa valitsus, esindajad: M. Lumma ja J. Kemper,

– Hispaania valitsus, esindaja: N. Díaz Abad,

– Austria valitsus, esindaja: C. Pesendorfer,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: A. Aresu ja B. Schima ning I. Kaufmann-Bühler,

olles 15. novembri 2007. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiivi 1999/44/EÜ, tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate aspektide kohta (EÜT L 171, lk 12; ELT eriväljaanne 15/04, lk 223; edaspidi „direktiiv") artikli 3 tõlgendamist.

2 Eelotsusetaotlus esitati seoses kohtuvaidlusega, mille poolteks on postimüügiga tegelev ettevõtja Quelle AG (edaspidi „Quelle") ja Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände (edaspidi „Bundesverband"), tunnustatud tarbijate ühendus, kes tegutseb eelnimetatud ettevõtja kliendi, S. Brüning'u volitusel.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigus

3 Direktiiv on vastu võetud EÜ artikli 95 alusel. Selle direktiivi põhjenduse 1 kohaselt on ühendus vastavalt EÜ artikli 153 lõigetele 1 ja 3 kohustatud tarbijate kaitstuse kõrge taseme tagamisele kaasa aitama vastavalt EÜ artiklile 95 võetavate meetmete abil.

4 Direktiivi artikkel 3 pealkirjaga „Tarbija õigused” sätestab:

„1. Müüja vastutab tarbija ees kõigi lepingule mittevastavuste eest, mis esinevad kauba üleandmise ajal.

2. Lepingule mittevastavuse korral on tarbijal lõike 3 kohaselt õigus lasta kaup tasuta muuta lepingule vastavaks kas parandamise või ümbervahetamise teel või lasta lõigete 5 ja 6 kohaselt alandada kõnealuse kauba hinda või tühistada leping.

3. Tarbija võib müüjalt nõuda eelkõige kauba parandamist või asendamist, mõlemal juhul tasuta, välja arvatud juhul, kui see on võimatu või [ebaproportsionaalne].

Parandusmeede loetakse [ebaproportsionaalseks] juhul, kui sellega seoses tekivad müüjale kulud, mis on võrreldes alternatiivse parandusmeetmega [ebamõistlikud] […].

Parandamine või asendamine peab toimuma mõistliku aja jooksul ning ilma märkimisväärsete ebamugavusteta tarbijale, kusjuures võetakse arvesse kauba laad ja eesmärk, milleks tarbija kaupa vajas.

4. Lõigetes 2 ja 3 esitatud mõiste „tasuta” viitab kauba lepinguga vastavusse viimisel tekkivatele kuludele, eelkõige posti-, tööjõu- ja materjalikuludele.

5. Tarbija võib nõuda hinna asjakohast alandamist või lepingu tühistamist, kui:

– tarbijal ei ole õigust lasta kaupa parandada ega asendada

või

– müüja ei ole kohaldanud parandusmeedet mõistliku aja jooksul

või

– müüja ei ole kohaldanud parandusmeedet tarbijale märkimisväärseid ebamugavusi põhjustamata.

[…]”.

[täpsustatud tõlge]

5 Direktiivi põhjendus 15 sätestab, et „liikmesriigid võivad ette näha, et mis tahes hüvitust tarbijale võib vähendada, võttes arvesse kauba kasutamist tarbija poolt alates kauba üleandmise ajast; lepingu tühistamise üksikasjaliku korra võib sätestada siseriiklike õigusaktidega”.

6 Direktiivi artikli 5 pealkirjaga „Tähtajad” lõike 1 esimene lause näeb ette:

„Müüja vastutab artikli 3 alusel juhul, kui lepingule mittevastavus ilmneb kahe aasta jooksul alates kauba üleandmisest.”

7 Direktiivi artikli 8 pealkirjaga „Siseriiklikud õigusaktid ja minimaalne kaitse” lõige 2 sätestab:

„Liikmesriigid võivad käesoleva direktiivi reguleerimisalas vastu võtta või säilitada asutamislepingule vastavad rangemad sätted, et tagada tarbijate kaitstuse kõrgem tase.”

Siseriiklik õigus

8 Bürgerliches Gesetzbuch'i (Saksa tsiviilseadustik, edaspidi „BGB”) sätetest, mis kehtestati direktiivi ülevõtmiseks Saksa õiguskorda, on eeskätt asjakohased seadustiku §-d 439 ja 346.

9 BGB § 439 lõige 4 pealkirjaga „Tagantjärele täitmine” sätestab:

[…]

„Müüja, kes täidab lepingu tagantjärele, andes üle puudusteta eseme, võib nõuda ostjalt puudustega eseme tagastamist vastavalt §-dele 346–348.”

10 BGB § 346 pealkirjaga „Lepingust taganemise tagajärjed” lõiked 1–3 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kui lepingupool võib vastavalt lepingule või seadusele lepingust taganeda, siis on pooled taganemise korral kohustatud saadud sooritused üksteisele tagastama ja tegelikult saadud viljad välja andma.

2. Tagastamise või väljaandmise asemel peab võlgnik maksma hüvitist, kui:

1) tagastamine või väljaandmine on üleantu olemuse tõttu välistatud,

2) ta on üleantud eseme ära tarvitanud, võõrandanud, koormanud kolmanda isiku õigusega, ümber töötanud või ümber korraldanud;

3) üleantu on halvenenud või hävinud; kusjuures ei arvestata tavalisest kasutamisest tingitud kulumist.

Kui leping näeb ette vastusoorituse, tuleb seda hüvitise arvutamisel arvestada; laenust saadud kasu hüvitamisel võib tõendada, et kasu väärtus oli madalam.

3. Hüvitamise kohustus on välistatud, kui:

1) taganemise aluseks olev puudus ilmnes alles eseme ümbertöötamisel või ümberkorraldamisel;

2) halvenemine või hävimine toimus võlausaldajast tulenevatel asjaoludel või kui kahju oleks tekkinud ka võlausaldaja juures;

3) seadusest tuleneva taganemisõiguse teostamise puhul on üleantu halvenenud või hävinud vaatamata sellele, et lepingupool ilmutas niisugust hoolt, mida ta rakendab tavapäraselt oma asjades.

Alusetult saadu tuleb välja anda."

11 BGB § 100 pealkirjaga „Viljad" sätestab:

„Viljad on asjast või õigusest ning asja või õiguse kasutamisest saadav kasu."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

12 2002. aasta augustis andis Quelle S. Brüningule isikliku kasutuse eesmärgil üle „pliidikomplekti". 2004. aasta alguses avastas S. Brüning, et seade ei vasta lepingule. Kuna parandamine oli võimatu, tagastas S. Brüning seadme Quellele, kes asendas selle uuega. Nimetatud äriühing nõudis siiski, et S. Brüning tasuks talle 69,97 eurot hüvitisena kasu eest, mida viimane oli saanud esialgselt üle antud seadme kasutamisest.

13 Bundesverband, kes tegutses S. Brüningu volitusel, nõudis, et see summa viimasele tagasi makstaks. Lisaks nõudis Bundesverband, et Quellet kohustataks müügilepingu

tingimustele mittevastava kauba (edaspidi „lepingule mittevastav kaup") asendamise korral lõpetama selle kauba kasutamisele vastavate summade sissenõudmine.

14 Esimeses kohtuastmes rahuldati tagasimaksmise nõue ja jäeti rahuldamata nõue kohustada Quellet lõpetama lepingule mittevastava kauba kasutamisele vastavate summade sissenõudmine. Quelle ja Bundesverbandi apellatsioonkaebused selle otsuse vastu jäeti rahuldamata. Esitatud kassatsioonkaebuse kohta märkis Bundesgerichtshof, et vastavalt BGB § 439 lõikele 4 koosmõjus § 346 lõike 1 ja lõike 2 punktiga 1 on müüjal lepingule mittevastava kauba asendamise korral õigus selle kasu hüvitamisele, mida omandaja sai kauba kasutamisest kuni selle asendamiseni uue kaubaga.

15 Mööndes puudusi, mis on vastutuse sellisel ühepoolsel asetamisel ostjale, tõdeb Bundesgerichtshof, et tal puudub igasugune võimalus siseriiklikke õigusnorme tõlgenduse teel parandada. Tõlgendus, mille kohaselt müüja ei saa nõuda ostjalt hüvitist asendatud kauba kasutamise eest, riivaks BGB asjakohaste sätete sõnastust ning seadusandja selgelt väljendatud tahet ning oleks keelatud põhiseaduse (Grundgesetz) artikli 20 lõikega 3, mille kohaselt on kohtuvõim seotud seaduse ja õigusega.

16 Kaheldes siiski BGB sätete kooskõlas ühenduse õigusnormidega, otsustas Bundesgerichtshof menetluse peatada ja esitada järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas direktiivi […] artikli 3 lõiget 2, lõike 3 esimest lõiku ja lõiget 4 koosmõjus artikli 3 lõike 3 kolmanda lõiguga tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus siseriiklik

õigusnorm, mille kohaselt võib müüja nõuda tarbijalt juhul, kui kaup viiakse lepinguga vastavusse selle asendamise teel, algselt tarbijale üle antud lepingule mittevastava tarbekauba kasutamise eest hüvitist?"

Eelotsuse küsimus

17 Eelotsuse küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis võimaldab müüjal lepingule mittevastava tarbekauba müügi korral nõuda tarbijalt hüvitist lepingule mittevastava kauba kasutamise eest kuni selle asendamiseni uue kaubaga.

Vastuvõetavus

18 Kohtuistungil väitis Quelle, et eelotsuse küsimus ei ole vastuvõetav, kuna eelotsusetaotluse esitanud kohus märkis, et direktiivi ülevõtmiseks kehtestatud siseriiklikud õigusnormid on üheselt tõlgendatavad ning Saksa riigiõiguses on *contra legem* tõlgendamine keelatud. Juhul kui Euroopa Kohus tõlgendab direktiivi artiklit 3 teisiti, ei saaks eelotsusetaotluse esitanud kohus seega Euroopa Kohtu vastust arvestada.

19 Sellega seoses tuleb meenutada, et EÜ artikli 234 järgses menetluses, mis põhineb selgel siseriiklike kohtute ja Euroopa Kohtu ülesannete eristamisel, on üksnes asja

menetleval ja selle lahendamise eest vastutaval siseriiklikul kohtul kohtuasja konkreetseid asjaolusid arvesse võttes õigus hinnata eelotsuse vajalikkust asjas otsuse langetamiseks ning Euroopa Kohtule esitatavate küsimuste asjakohasust. Kui esitatud küsimused puudutavad ühenduse õiguse tõlgendamist, on Euroopa Kohus reeglina kohustatud otsuse langetama (vt eelkõige 22. juuni 2006. aasta otsus kohtuasjas C-419/04: Conseil général de la Vienne, EKL 2006, lk I-5645, punkt 19, ja 18. juuli 2007. aasta otsus kohtuasjas C-119/05: Lucchini, EKL 2007, lk I-6199, punkt 43).

20 Siseriikliku kohtu esitatud eelotsuse küsimusele vastamisest keeldumine on võimalik vaid siis, kui on ilmselge, et taotletud ühenduse õiguse tõlgendusel ei ole mingit seost põhikohtuasja asjaolude või esemega, või kui kõnealune probleem on oletuslik või kui Euroopa Kohtule ei ole teada eelotsuse küsimusele tarviliku vastuse andmiseks vajalikud faktilised ja õiguslikud asjaolud (vt eelkõige eespool viidatud kohtuotsused Conseil général de la Vienne, punkt 20, ja Lucchini, punkt 44).

21 Kõnesoleval juhul ei ole asi nii.

22 Ebaselgus selles osas, kas siseriiklikul kohtul on õigus – Euroopa Kohtu vastuse järel teatava direktiivi tõlgendamist puudutavale eelotsuse küsimusele – tõlgendada siseriiklikku õigust Euroopa Kohtu poolt esile toodud põhimõtteid järgides (vt selle kohta 5. oktoobri 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-397/01–C-403/01: Pfeiffer jt, EKL 2004, lk I-8835, punktid 113–116, ning 4. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-212/04: Adeneler jt, EKL 2006, lk I-6057, punktid 110–112) ning Euroopa Kohtu vastust arvestades, ei mõjuta Euroopa Kohtu kohustust selle küsimuse üle otsustada. Mis tahes muu lahendus oleks vastuolus EÜ artikliga 234 Euroopa Kohtule antud pädevuse peamise eesmärgiga, milleks on tagada ühenduse õiguse

ühetaoline kohaldamine siseriiklikes kohtutes (6. detsembri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-461/03: Gaston Schul Douane-expediteur, EKL 2005, lk I-10513, punkt 21, ja 10. jaanuari 2006. aasta otsus kohtuasjas C-344/04: IATA ja ELFAA, EKL 2006, lk I-403, punkt 27).

23 Järelikult on eelotsusetaotlus vastuvõetav.

Põhiküsimus

24 Bundesverbandi, Hispaania ja Austria valitsuse ning Euroopa Ühenduste Komisjoni väitel sätestab direktiivi artikli 3 lõige 3 selgelt, et müüja peab lisaks lepingule mittevastava kauba tasuta parandamisele vajadusel asendama selle lepingule vastava kaubaga, ostjalt tasu võtmata. Tasu kohustuslik puudumine on jagamatu tervik, mis kaitseb ostjat võimalike rahaliste kohustuste eest, mis võivad takistada tal oma õigusi realiseerimast.

25 Saksamaa valitsus märgib, et direktiivi sõnastus ei anna vastust küsimusele, kas müüja võib lepingule mittevastava kauba asendamise korral nõuda selle kasutamise eest hüvitist. Saksamaa valitsus rõhutab, et süstemaatiliselt tõlgendades on direktiivi põhjendus 15 väga üldise õiguspõhimõtte väljendus, jättes liikmesriikidele täieliku tegevusvabaduse selle küsimuse reguleerimisel, millistes olukordades peab tarbija kauba kasutamise eest hüvitist maksma.

26 Kõigepealt tuleb meenutada, et vastavalt direktiivi artikli 3 lõikele 1 vastutab müüja tarbija ees kõigi lepingule mittevastavuste eest, mis esinevad kauba üleandmise ajal.

27 Direktiivi artikli 3 lõige 2 loetleb tarbija õigused, millele viimane võib müüja vastu tugineda üleantud kauba lepingule mittevastavuse korral. Esiteks on tarbijal õigus nõuda kauba lepinguga vastavusse viimist. Juhul kui ta lepinguga vastavusse viimist ei saavuta, võib ta teiseks nõuda hinna alandamist või lepingu tühistamist.

28 Kauba lepinguga vastavusse viimise kohta täpsustab direktiivi artikli 3 lõige 3, et tarbija võib müüjalt nõuda kauba parandamist või asendamist, mõlemal juhul tasuta, välja arvatud juhul, kui see on võimatu või ebaproportsionaalne.

29 Saksamaa valitsus toob esile, et nii komisjoni ettepanekus 96/C 307/09, mis käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide kohta (EÜT 1996, C 307, lk 8) kui ka komisjoni muudetud ettepanekus 98/C 148/11 Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi kohta (EÜT 1998, C 148, lk 12), nägi direktiivi tekst ette üksnes „kauba tasuta parandamise" või selle „asendamise". Asendamise rahaliste tagajärgede mainimata jätmine tõendab Saksamaa valitsuse väitel, et võimaliku kasutushüvitise küsimuse reguleerimist direktiiviga ei olnud ette nähtud.

30 Mainitud tõsiasi on siiski igasuguse tähtsuseta, kuna direktiivi lõplikus tekstis jäädi nimelt nõukogu 24. septembri 1998. aasta ühises seisukohas (EÜ) nr 51/98 direktiivi vastuvõtmise kohta (EÜT C 333, lk 46) esmakordselt mainitud väljendi juurde „mõlemal juhul tasuta", mis annab sellisena tunnistust ühenduse seadusandja tahtest tarbijakaitset tugevdada.

31 Väljend „tasuta" on iseenesest defineeritud direktiivi artikli 3 lõikes 4 viitavana „kauba lepinguga vastavusse viimisel tekkivatele kuludele, eelkõige posti-, tööjõu- ja

materjalikuludele". Kuna ühenduse seadusandja kasutas määrsõna „eelkõige", siis on see loetelu näitlik ja mitte ammendav.

32 Saksa valitsuse väljatoodud tõsiasi, et lepituskomitee „Parlament – nõukogu" 18. märtsi 1999. aasta pressiteade C/99/77 tarbijagarantiidega seonduva lepingu kohta annab väljendile „tasuta" kitsendava tõlgenduse ja on selles küsimuses tähtsuseta. Väljakujunenud kohtupraktikas on leitud, et kui nõukogu protokolli kantud avalduse sisu ei kajastu mingil viisil teisese õiguse sätte tekstis, ei saa sellest nimetatud sätte tõlgendamisel lähtuda (vt eelkõige 26. veebruari 1991. aasta otsus kohtuasjas C-292/89: Antonissen, EKL 1991, lk I-745, punkt 18, ja 10. jaanuari 2006. aasta otsus kohtuasjas C-402/03: Skov ja Bilka, EKL 2006, lk I-199, punkt 42).

33 Seega tuleneb nii direktiivi sõnastusest kui ka asjakohastest ettevalmistavatest materjalidest, et ühenduse seadusandja kavatsuse kohaselt on kauba tasuta lepinguga vastavusse viimine müüja poolt kõnesoleva direktiiviga tagatud tarbijakaitse oluline osa.

34 Müüjal lasuv kohustus lepingule mittevastav kaup parandamise või asendamise teel tasuta lepinguga vastavusse viia on suunatud tarbija kaitsmisele võimalike rahaliste kohustuste eest, mis võiksid – nagu märgib kohtujurist oma ettepaneku punktis 49 – takistada sellise kaitse puudumise korral tarbijal oma õigusi realiseerimast. Tasu

puudumise selline tagamine ühenduse seadusandja poolt viib selleni, et välistab müüjapoolsed mis tahes rahalised pretensioonid lepingu esemeks oleva kauba lepinguga vastavusse viimise kohustuse täitmisel.

35 Eeltoodud tõlgendust kinnitab direktiivi artikli 3 lõike 3 kolmandas lõigus väljenduv seadusandja tahe tagada tarbijale tõhus kaitse. See säte täpsustab, et igasugune parandamine või asendamine peab toimuma mitte üksnes mõistliku aja jooksul, vaid ka ilma märkimisväärsete ebamugavusteta tarbijale.

36 Samuti on selline tõlgendus kooskõlas direktiivi eesmärgiga, milleks on – nagu sätestab direktiivi põhjendus 1 – tarbijate kaitstuse kõrge taseme tagamine. Nagu tuleneb sama direktiivi artikli 8 lõikest 2, on selle direktiiviga ette nähtud kaitse minimaalne ning ehkki liikmesriigid võivad vastu võtta rangemad sätted, ei või nad ohustada ühenduse seadusandja poolt ette nähtud tagatisi.

37 Saksamaa valitsuse ülejäänud argumendid sellise tõlgenduse vastu ei sea seda samuti küsimuse alla.

38 Ühelt poolt on seoses ulatusega – mida tuleb möönda direktiivi põhjenduse 15 puhul –, mis võimaldab arvestada lepingule mittevastava kauba kasutust tarbija

poolt, oluline märkida, et selle põhjenduse esimene osa viitab tarbijale makstavale „hüvitusele", samas kui selle põhjenduse teine osa mainib „lepingu tühistamise üksikasjalikku korda". Need väljendid on identsed nõukogu ühises seisukohas kasutatud mõistetega, millele Saksamaa valitsus samuti viitas.

39 Selline mõistekasutus toob selgelt välja, et direktiivi põhjenduses 15 silmas peetud hüpotees hõlmab üksnes direktiivi artikli 3 lõikes 5 ette nähtud lepingu tühistamise juhtumit, mille korral peab müüja vastavalt saadud kasu vastastikuse tagastamise põhimõttele maksma tarbijale tagasi kauba müügihinna. Vastupidi Saksamaa valitsuse väidetele ei saa põhjendust 15 seega tõlgendada kui üldpõhimõtet, mis annab liikmesriikidele õiguse arvestada vastavalt oma äranägemisele mis tahes olukorras – sh direktiivi artikli 3 lõike 3 alusel esitatud pelga asendamistaotluse korral – lepingule mittevastava kauba tarbijapoolset kasutust.

40 Seoses Saksamaa valitsuse kinnitusega, mille kohaselt lepingule mittevastava kauba asendamine uue kaubaga ilma tarbijalt rahalist hüvitist nõudmata kujutab endast alusetut rikastumist, tuleb teiselt poolt meenutada, et direktiivi artikli 3 lõige 1 asetab müüjale tarbija ees vastutuse kõigi lepingule mittevastavuste eest, mis esinevad kauba üleandmise ajal.

41 Juhul kui müüja annab üle lepingule mittevastava kauba, ei täida ta müügilepinguga võetud kohustust nõuetekohaselt ning peab seega kandma lepingu puuduliku täitmise tagajärjed. Ostja, kes on omalt poolt tasunud ostuhinna ning seega nõuetekohaselt täitnud oma lepingulise kohustuse, ei rikastu alusetult, kui saab lepingule

mittevastava kauba asendusena uue kauba. Ta võtab üksnes hilinemisega vastu lepingu tingimustele vastava kauba, mille ta oleks pidanud kätte saama kohe alguses.

42 Pealegi kaitseb müüja rahalisi huve ühelt poolt direktiivi artikli 5 lõikes 1 ette nähtud kaheaastane tähtaeg ning teiselt poolt direktiivi artikli 3 lõike 3 teises lõigus sätestatud võimalus keelduda kauba asendamisest juhul, kui see parandusmeede osutub ebaproportsionaalseks, tekitades ebamõistlikke kulutusi.

43 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esitatud eelotsuse küsimusele vastata, et direktiivi artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklikud õigusnormid, mis võimaldavad müüjal lepingule mittevastava tarbekauba müügi korral nõuda tarbijalt hüvitist lepingule mittevastava kauba kasutamise eest kuni selle asendamiseni uue kaubaga.

Kohtukulud

44 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiivi 1999/44/EÜ, tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate aspektide kohta, artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklikud õigusnormid, mis võimaldavad müüjal lepingule mittevastava tarbekauba müügi korral nõuda tarbijalt hüvitist lepingule mittevastava kauba kasutamise eest kuni selle asendamiseni uue kaubaga.

Allkirjad